

Teksten gastschrijvers tentoonstelling *Tussen grenzen*

Introductieteksten gastschrijvers

De burgemeester van Arnhem, AHMED MARCOUCH, groeide op aan de noordkust van Marokko. Hij verhuisde op tienjarige leeftijd naar Nederland, waar hij samen met zijn vijftien broers en zussen in Amsterdam-Oost ging wonen. Later werkte hij tien jaar bij de politie, was hij voorzitter van de stadsdeelgemeente Amsterdam-Slotervaart en actief in de Tweede Kamer. In 2017 werd hij beëdigd als burgemeester van Arnhem. In zijn werk is hij open en eerlijk; als Arnhemmer, Marokkaan en Amsterdammer ineen.

The mayor of Arnhem, AHMED MARCOUCH, grew up on the northern coast of Morocco. He moved to the Netherlands at the age of ten and settled in Amsterdam-East with his fifteen siblings. Later, he worked for ten years in the police force, served as the chairman of the district council of Amsterdam-Slotervaart, and was active in the Dutch House of Representatives. In 2017, he was sworn in as the mayor of Arnhem. In his work, he is open and honest, representing the combination of being an Arnhemmer, Moroccan, and Amsterdammer.

Nazmiye Oral

Geboren in Hengelo uit Turkse ouders
De eerste van een nieuwe gemuteerde soort:
een Turkse tukker

Nazmiye Oral

Born in Hengelo from Turkish parents.
The first of a new mutated species:
a Turkish Tukker.

Sarjon (Hen/Hun) Aleppo, Syrië, is een multidisciplinaire kunstenaar die werkt met ijdelheid als onderzoeks-gebied voor identiteitspolitiek. Bij het vertellen van verhalen legt Sarjon de nadruk op de personages als politieke gevolgen van de verhalen die ze vertellen, waarbij hen in het post-narratieve werelden bouwt die meestal betrekking hebben op sociale en culturele constructies uit het echte leven. Hen daagt het publiek uit om hun eigen agency en invloed op deze werelden na te gaan.

Sarjon (They/Them) Aleppo, Syria, is a multidisciplinary artist, working with vanity as a research space in identity politics. In storytelling, Sarjon pulls focus on the characters as political consequences of the stories they tell, building worlds in the post-narrative which

mostly involve real life social and cultural constructions, challenging the audience to trace back their own agency and impact on these worlds.

Tekst zaal 9 (Mode): De macht van het paspoort

Met de komst van Pim Fortuyn en Geert Wilders was mijn vader bang voor het moment van de gedwongen evacuatie. Voor die generatie is een huis in Marokko belangrijk, zodat je een plek hebt om op terug te vallen als thuis, mocht het nodig zijn. Mijn vader had dat ook. Ik heb het huis van mijn vader afgebouwd; voor retraites, in vakanties.

With the arrival of Pim Fortuyn and Geert Wilders, my father feared the moment of a forced departure. For that generation, a house in Morocco is important, so that you have a place to fall back on as home, if necessary. My father had that too. I have finished building my father's house; for retreat, during holidays.

AHMED MARCOUCH

Kijk
Hier staat het zwart op wit
Ik ben geen gelukszoeker
Ik ben geen terrorist
Ik ben geen dreiging
En nu aan de kant
Ik wil wat van de cultuur opsnuiven

Look
Here it is in black and white
I'm not a fortune seeker
I'm not a terrorist
I'm not a threat
And now move out of the way
I want to soak up some of the culture

NAZMIYE ORAL

We volgen de wind, niet onze woede, angsten en dromen. De wind leidt ons de weg. En we weten wie hem blies. Van gekoloniseerde grond, gestolen land, geschonden identiteiten. Als we immigreren, zijn we niet op vakantie, we zijn geen "reizigers" op zoek naar inspiratie. We maken deel uit van een plan. Wij zijn het resultaat van een lange

geschiedenis van imperialistisch geweld, gepland vanuit hooguit politieke en economische belangen. Macht, agency en controle, kan een museum met kunst een ruimte creëren voor pogingen om het verhaal terug te veroveren?

We follow the wind, not our rage, fears and dreams. The wind leads away. And we know who blew it. From colonized ground, stolen land, violated identities. When we immigrate, we are not on vacation, we are not “travelers” looking for inspiration. We are part of a plan. We result from a long history of imperial violence planned with at most political and economic interests. Power, agency and control, can a museum create a space with art for attempts to claim back the narrative?

SARJON

Tekst zaal 10-1 (Mode): Identiteit

Jongeren met migratieachtergrond worstelen op jonge leeftijd al met hun identiteit. Ik vertel dan vaak over de bomen. Stevige bomen hebben boomstammen waarin veel wortels samenkomen. En zo moeten ook wij goed verbonden zijn met onze identiteiten, dat maakt ons tot sterke persoonlijkheden. Weten wie je bent, geeft je het zelfvertrouwen om dat uit te dragen.

Young people from migrant backgrounds struggle with their identity at an early age. I then often tell them about trees. Strong trees have trunks in which many roots come together. And so we too need to be well connected with our identities, which makes us strong personalities. Knowing who you are gives you the self-confidence to express that.

AHMED MARCOUCH

Ik gun jou
Er niet bij horen
Door anderen tot iets gemaakt worden Waar je jezelf niet in herkent
Zodat je moet zoeken naar wat jou
JOU maakt
En leert dat te leven
Totdat de essentie van JOU
Elk beeld dat op je wordt geprojecteerd Moeiteloos aan diggelen trilt
Als het jou geen recht doet

I wish for you
To not belong

Being made into something by others In which you do not recognize yourself So that you
have to look for what makes you, YOU
And learn to live that
Until the essence of YOU
Any image projected on you vibrates Effortlessly to smithereens
If it doesn't do you justice

NAZMIYE ORAL

Othering werkt niet; er zijn geen toeschouwers in identiteitspolitiek. Jouw blik doet ook
iets. Als bezoeker van het museum nodigen we je uit
om deze tentoonstelling te ervaren
als een factor in de werken die je te zien krijgt en een actief onderdeel ervan. Of je je nu
identificeert met
de ervaringen, verhalen en thema's van de tentoonstelling of niet, je speelt altijd een rol in
de sociale en politieke constructies die de dynamiek creëren waarin we inter/nationale
identiteitspolitiek tot stand brengen, voeden en bevestigen.

Othering fails; there are no spectators in Identity politics. Your gaze acts too. As a visitor in
the museum, you are invited to experience this exhibition
as a factor and an active subject of the works before you. Whether you identify with the
experiences, stories and themes of the exhibition or not, you are always playing a part in
the social and political constructions that create the dynamics in which we build, fuel and
affirm inter/national identity politics.

SARJON

Tekst zaal 10-2 (Mode): Uitwisseling

Door migratie kan er een kloof ontstaan tussen verschillende generaties. Jongeren
proberen de verschillende culturen samen te brengen, terwijl ouderen vaak bang zijn hun
identiteit te verliezen als ze zich te veel aanpassen. Je ziet hoe jonge moslima's de
moderniteit verenigen met de religieuze en culturele zeden. Bijvoorbeeld met een
hoofddoek vol prints van grote modemerken. Zelfs voor orthodoxen is de moderniteit
onweersaanbaar. Zo ontstaat een andere, nieuwe, spannende taal die speels laveert
tussen erbij horen en de eigenheid vieren.

Migration can create a gap between different generations. Young people try
to bring different cultures together, while older people are often afraid of losing their
identity if they adapt too much. You see how young Muslim women unite modernity with
religious and cultural mores. For example, with a headscarf full of prints from major

fashion brands. Even for orthodox people, modernity is irresistible. This creates a different, new, exciting language that playfully navigates between belonging and celebrating individuality.

AHMED MARCOUCH

Als je me ontmoet
En iets in jou verandert niet door deze daad
Dan heeft er geen echte ontmoeting plaatsgevonden Ik heb je weinig te geven
Een aanraking maar
Waardoor je op onvermoede plekken komt
In het universum dat jij 'IK' noemt

When you meet me
And something in you is not changed by this act Then no real meeting has taken place
I have little to give you
Just one touch
Which takes you to unexpected places
In the universe you call "I"

NAZMIYE ORAL

Een ketting is een archief; lichamen die vluchten, dragen sieraden niet voor de look of de stijl ervan, in een vreemd land gebruiken zij de kledingstijl als een manier om zich aan te passen terwijl zij tegelijkertijd hun wortels proberen te volgen. Door de eeuwen heen zijn kleding en sieraden de visuele indicatoren geweest van onze sociale, nationale en culturele constructies en daarmee statushouders van posities in klasse, ras en geslacht. Via deze zaal belichten de curatoren de sporen van multiculturele evolutie en aanpassing aan een andere cultuur via mode en aan het lichaam gerelateerd ontwerp.

A necklace is an archive; bodies that flee, don't carry jewelry for the look or style of it, in a strange land, they use the dresscode as a medium to adapt while tracing back their roots. Throughout history clothing and jewelry design have been the visual indicator of our social, national and cultural constructions and with it status holders of positions in class, race and gender. Through this room the curators highlight the traces of multi-cultural evolution and acculturation through fashion and bodyrelated design.

SARJON

Tekst Zaal 6 (Kunst): De macht van het paspoort The power of the passport

-----

De meeste mensen staan nauwelijks stil bij de betekenis van het woord paspoort. Als 'pas' en als 'poort' is dit inderdaad het document waarmee wij weg kunnen uit onze ellende en aan kunnen komen in ons nieuwe leven. Mijn vader heeft dit gedaan en zo komt het dat hij ons meegaf dat het paspoort het beste geschenk is dat wij ooit kregen van de koning. Het paspoort namelijk, was onze redding van de honger en uit de vernedering.

Most people give little thought to the meaning of the word passport. As a 'pass' and a 'port', this is indeed the document that enables us to escape from our misery and arrive to our new life. My father did this and so he told us that the passport that we had been given by the king was the best gift ever. For the passport was our salvation from hunger and humiliation.

AHMED MARCOUCH

Een stukje papier
Ooit ontstaan na de Franse revolutie
Om koningen en edelen buiten de grenzen te houden

Om de nieuw verworven vrijheid te waarborgen van Jan en alleman

Nooit meer het hoofd buigen
Leven zonder knechting

Wat ooit een symbool was voor met bloed bevochten gelijkwaardigheid
Is nu het middel voor systemische ongelijkwaardigheid

A piece of paper
First created after the
French Revolution
To keep kings and nobles out

To safeguard the newly acquired freedom of one and all

Never again the bowing of heads
Life without servitude

What was once a symbol of
hard-won equality
Is now the vehicle for
systemic inequality

NAZMIYE ORAL

In de media draait de beeldvorming over immigratie om economische en politieke gevolgen, waarbij vooral wordt verwezen naar financiële behoeften en sociale hiërarchieën. Maar immigratie is een nasleep van een probleem, niet het probleem zelf. Toevlucht zoeken is een reactie op bedreigingen, tekorten en beperkingen. In deze tentoonstelling proberen het museum en de curatoren zich te richten op de verhalen van kunstenaars die de grens zijn overgestoken, onder dwang hun huis zijn ontvlucht of nog steeds proberen te ontsnappen.

In media the depiction of immigration revolves around economic and political consequences, mostly referencing capital needs and social hierarchies. But immigration is an aftermath to a problem, not the problem itself. Seeking refuge is a respond to threats, lack and deficiencies. In this exhibition the museum and its curators try to focus on the stories told by artists who crossed borders, forcibly fled their homes, or are still trying to escape.

SARJON

Tekst Zaal 7 (Kunst): Hoor ik erbij? Do I fit in?

Identiteit komt als noodzaak pal na eten, drinken en onderdak. In Nederland hebben wij als migranten vaak niet in de gaten hoe Nederlands wij worden, simpelweg door hier ons leven te leven. Ja, wij horen erbij doordat wij plaats en tijd delen met elkaar, doordat wij meeleven te midden van onze omgeving. Onze samenleving is als een lichaam met een zere teen. Als één deel pijn doet, doet ons hele lichaam pijn. Wie daar gevoel voor heeft, deelt lief en leed.

As a need, identity comes right after food, drink and shelter. As migrants in the Netherlands, we often do not realise how Dutch we are becoming, simply by living our lives here. Yes, we fit in by sharing time and location, by taking part and thus being part of our environment. Our society is like a body with a sore toe. If one part hurts, our whole body is in pain. Those who are sensitive to this share each other's joys and sorrows.

AHMED MARCOUCH

'Waar kom je vandaan?'
Soms is deze vraag een uitnodiging
We ontmoeten elkaar in mijn verhalen
En als we elkaar daarna in de
ogen kijken
Ben ik je dankbaar
Dat een bijna vergeten stuk van mij
Even hier mag bestaan
Tussen ons in
Soms is deze vraag het
begin van het einde
Ik formuleer zorgvuldig
Maar welk antwoord ik ook geef
Het komt simpel weg neer op:
'Niet van hier'
En heb ik mijn eigen verbanning
Zelf volbracht

'Where are you from?'
Sometimes, this question
is an invitation
We meet in my stories
And when we look into each
other's eyes afterwards
I am grateful to you
That an almost forgotten part of me
May briefly exist here
Between us
Sometimes, this question is the beginning of the end
I formulate carefully
But whatever answer I give
It simply boils down to: 'Not from here'
And I have
Banished myself

NAZMIYE ORAL

Het lot is een witte imperialistische man. Diasporisch gevoel in het museum. De acht zalen van deze tentoonstelling bevestigen mijn ervaring als vluchteling. Erbij horen is een proces van aanvaarden van het lot. Dit zijn de verhalen waarin het lot de leiding nam en wij geen andere keuze hadden dan te volgen.

Fate is a white imperial man. Feeling Diasporic in the museum. The eight rooms of this exhibition affirm my experience as the seeker of refuge. Belonging will be a process of

accepting fate. These are the stories where fate demanded the lead and we had no choice but to follow.

SARJON

Tekst Zaal 8 (Kunst): Wie is de ander? Who is the other?

Als wij op onze vlucht de Middellandse Zee moedig oversteken, ontstaat naast onze angst voor het onbekende ook onze vrees voor verlies – van ons geloof, onze cultuur en onze taal. En ook wie altijd bleven, in hun eigen woning in hun vertrouwde wijk, ook zij vrezen verlies. Zij voelen zich verhuisd zonder verhuisd te zijn. Onze angst voor identiteitsverlies – wij delen die met de ander.

As we bravely cross the Mediterranean on our flight, our fear of the unknown arises alongside our fear of loss – of our faith, our culture and our language. And also those who always stayed, in their own homes in their familiar neighbourhoods, they too fear loss. They feel they have relocated without having moved. Our fear of losing our identity – we share it with the other.

AHMED MARCOUCH

Ik weet iets over mijzelf
Wat ik niet uitgelegd krijg
Het is geen kennis uit boeken
Of iets wat ik gegoogeld heb op internet
Ik heb het ervaren
Het is kennis over mijzelf
En tegelijk over ons allen: de mens
Ik kan liegen om een stukje brood
Ik kan moorden voor een plekje op de boot
Ik kan iemand die mij vertrouwt verraden
En daar geen berouw om voelen
Het is iets wiskundig
De omstandigheden bepalen de som
Maar èèn ding is onwrikbaar en onveranderlijk. IK WIL OVERLEVEN
Dat verbindt mij dus aan jou
En daar houd ik me aan vast

I know something about myself
Which I cannot explain
It's not knowledge taken from books

Or something I googled on the internet
I have experienced it
It is knowledge about myself
And at the same time about all of us: human beings
I can lie for a piece of bread
I can kill for a place on the boat
I can betray someone who trusts me
And feel no remorse.
It is a mathematical thing
The circumstances determine the sum
But one thing is unwavering and unchangeable. I WANT TO SURVIVE
That connects me to you
And I hold on to that

NAZMIYE ORAL

De oorlog werd tot crisis verklaard. Ik vluchtte acht jaar geleden uit de Syrische oorlog en was in totaal vijf weken overgeleverd aan de grenzen. Libanese, Turkse, Griekse, Macedonische, Servische, Hongaarse, Oostenrijkse, Duitse en Nederlandse grenzen. Illegaal doorkruiste ik negen landen. En in elk land en hoe lang ik ook bleef noemden ze me een crisis. Een vluchtelingencrisis. Mijn moeder noemt dat de Syrische vloek.

The war was declared a crisis. I fled the Syrian war eight years ago, and for a total of five weeks, I was at the mercy of the borders. Lebanese, Turkish, Greek, Macedonian, Serbian, Hungarian, Austrian, German and Dutch. I Illegally crossed nine countries. And in every single one, and no matter how long I stayed, they called me a crisis. A refugee crisis. My mother calls that the Syrian curse.

SARJON

Tekst Zaal 12 (Kunst): Als je alles achterlaat When you leave everything behind

-----

Als wij alles achterlaten, benutten wij wat nieuw voor onze handen ligt. In ons eerste onderkomen drie hoog in Amsterdam-Oost plaatsten mijn zeven broers, zussen en ik voor elke nacht onze bedden naast elkaar in die ene ruimte. En elke morgen ruimden wij ze aan kant en veranderden wij de slaapkamer tot woonkamer.

When we leave everything behind, we make the most of what is newly available to us. In our first accommodation three floors up in the east of Amsterdam, my seven brothers, sisters and I would place our beds side by side in that one room every night. And every morning, we would put them aside and turn the bedroom into a living room.

AHMED MARCOUCH

Familie

Geliefden

Vrienden

Ja

Maar wat mij echt nekt

En waar ik me tot nu toe niet tegen heb kunnen wapenen

Is het verlies van mijn naam

Het aangeropen worden

Van dat wat ik IK noem

Met precies de uitspraak, klank

en melodie zoals ik die ken vanaf

mijn geboorte

Ik heb mijn naam achtergelaten

En daarmee de mens die ik was

Family

Loved ones

Friends

Yes

But what really gets to me

And what I haven't been able to shield myself from so far

Is the loss of my name

Being called

By that which I call ME

With exactly the pronunciation, sound and melody as I have known from birth

I left my name behind

And with it the person I was

NAZMIYE ORAL

Ik herinner me dingen die ik achterliet; het huis, de kleren, het eten, de lucht die ik ademde en de grond onder mijn voeten. Maar wat ik me niet kan herinneren is hoe ik het herinneren zelf heb gemaakt, een cultureel en sociaal bewustzijn waarmee ik me tot mijn omgeving verhiel. Ik liet daar een deel van mezelf achter en toen ik vluchtte werd ik iemand anders.

I remember things I left behind; the home, the clothes, the food, the breath of air and the ground standing beneath me. But what I can't remember is how I made remembrance itself, a cultural and social consciousness which was the way I relate myself to my surroundings. I left a part of me there, and when I fled I became someone else.

SARJON

Tekst Zaal 13 (Kunst): Verboden toegang – No entry

Wat is het toch wreed om onze aarde zo vreemd op te delen in brokken van de wereld achter muren, hekken en grachten. Wij hebben u tot volken en stammen gemaakt, opdat u elkaar leert kennen, staat in onze heilige boeken. Wat is het vreemd om vluchtelingen de toevlucht tot eten en onderdak te ontzeggen, om mensen staande te houden voor de poort die toegang biedt tot werelden van vrede, veiligheid en vrijheid.

How cruel it is to divide our earth so strangely into chunks of the world behind walls, fences and moats. We have made you into peoples and tribes, that you may know one another, it says in our holy books. How strange it is to deny refugees access to food and shelter, to stop people at the gate that provides access to worlds of peace, security and freedom.

AHMED MARCOUCH

Soms wil ik hetzelfde terug doen
 Een muur optrekken
 Verboden toegang
 Verder dan dit streepje mag je
 niet komen
 Maar een onderdeel van dit spel is
 Ongelijkwaardigheid
 Pas als ik alle grenzen open gooi
 Toegang verschaf
 In mijn papieren
 Mijn geschiedenis
 Mijn hoofd
 Mijn geest
 Mijn gevoelens
 En alle hoeken en gaten van
 mijn lichaam
 Dan pas. Misschien
 Gaat de poort voor mij open

Sometimes I want to do the same in return
Put up a wall
No entry
You shall not pass beyond this line
But part of this game is
Inequality
Only when I tear down all walls
Allow access
To my papers
My history
My head
My mind
My feelings
And every nook and cranny of my body
Only then. Perhaps
Will the walls come down for me

NAZMIYE ORAL

De wreedste grenzen waren die van water. De Middellandse Zee overstekend in een dodenboot, huilende kinderen, treurende mannen en gebeden van hun moeders die de zinkende delen boven water hielden, keek ik weg van de zwarte golven omhoog naar de sterren, ik vertrouwde op de nacht waarin we overstaken naar een nieuw thuis. De nacht vervulde mijn wens, maar ontzegde de boten achter ons de toegang, terwijl de kustwacht toekeek hoe ze zonken onder de sterrenhemel.

The cruelest borders were ones made of water. Crossing the Mediterranean sea in a death boat, crying children, weeping men and prayers of their mothers holding the sinking parts above the water, I looked away from the black waves and into the stars, I trusted the night that we crossed to a new home. The night granted me my wish but denied access to the boats behind us as the coast guard watched them drown under the stars.

SARJON

Tekst Zaal 15 (Kunst): Weet je wie ik ben? Do you know who I am?

Je kunt in Nederland soms wel twintig jaar zonder documenten verblijven. Dan kan het voelen alsof je in een tunnel zit, je kunt letterlijk geen kant op. Wij moeten ons dit voorstellen alsof wij bij een huisarts wachten en iedereen naar binnen en buiten loopt, maar jij niet wordt opgeroepen en ook niet weg mag.

You can spend up to twenty years in the Netherlands without any documentation. Then it can feel like being in a tunnel, you literally can't go anywhere. We can picture this as if we were waiting at a doctor's office and everyone else walks in and out, but you are neither called in nor allowed to leave.

AHMED MARCOUCH

Ik sta bloot tegenover je
Met al wat ik ben
En pas als je alles over me weet
Heb je het recht niet van me te houden
Maar alleen dan pas

Daar

Buig ik met liefde mijn hoofd voor
Want dan is het waar
Daar dorst ik naar

I stand before you naked
With all that I am
And only when you know everything about me
Do you have the right not to love me
But only then

For that

I bow my head with love
For then it is true
That is what I thirst for

NAZMIYE ORAL

Grenspolitiek wist onze menselijkheid uit. Nadenkend over de bureaucratische systemen die toegang aan de grens toestaan of weigeren, spreken we over regels die ons definiëren door de meest dominante blik. Tussen mondiale wetten in actie en onuitgesproken sociale codes, als we iemands nationale identiteit ontleden en bevestigen, wissen we langzaam hun persoonlijke verhalen uit en daarmee hun menselijkheid.

Border politics erase our humanity. Reflecting on the bureaucratic systems that allow or deny border access, we speak of rules that define us through the most dominant gaze. Between global laws in action and unspoken social codes, as we dissect and affirm

someone's national identity we slowly erase their personal stories and with it their humanity.

SARJON
